

Двамата пратеници носѣха значитѣ на императора. На щитовѣтѣ имъ блестѣха петтѣ златни кръста и дветѣ дребни, златни щитчета на Фландърския домъ. Предъ тѣхъ знаменосецътъ развѣваше прѣпорѣца на Константиновградската империя. Отъ време на време тѣ приветливо кимаха съ глава и поздравяваха съ рѣчка тълпитѣ.

Мълвата пролетѣ като мълния изъ всѣки домъ и навсѣкѣде изгори людетѣ съ огъня на трѣпно любопитство:

Латински войскари! Пратеници на Ерикъ! Какво значеше това?

Всѣки си задаваше този въпросъ, очуденъ, сепнатъ, поразенъ. Ала съзаклятниците веднага разбраха, че за гѣхъ това означаваше разрушението на тѣй дълго, тѣй грижливо подготвяното дѣло...

Когато първиятъ пратеникъ отъ Хемската крепостъ, презъ която бѣха минали пратеницитѣ, пристигна капналь отъ умора, на Царевецъ и извести за явяването на латинитѣ при границата, Борилъ отдѣхна отъ страшната тревога, която го държеше въ трескаво напрежение день и нощъ.

Ако пратеницитѣ се забавѣха още малко, можеби, идването имъ щѣше да бѣде напраздно. Всѣки мигъ можеше да избухне бунта. Срѣдъ трѣпното си неспокойство той почти не забеляза изчезването на Ожне. Не дигна крамола, не направи дори въпросъ на Мария. И безъ това, споредъ предложението отъ кардинала договоръ за съюзъ, трѣбваше да стане размѣна на пленниците. Ала той не бѣ увѣренъ и дали изобщо Ерикъ ще приеме предложението на папата. А ако той откажеше — това значеше за Борила неизбежна гибель. Затова, когато чу за пристигането на горещо очакваното посолство, той за мигъ се залюлъ въ огнена радостъ.

Най-сетне!

Това бѣ спасението, запазената властъ, живота...

Дафина се втурна запѣхтѣна при Мария. Новината изхвъркна изъ устата ѝ като бързокрила птица:

— Марю! Ерикъ Филандъръ пратилъ сватове за тебе! Цѣлниятъ градъ вече знае! Марю... Летинска църница!